

ΓΕΦΗΝΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΛΑ και τότε δεν σταμάτησε
ο Βρανάς. Έλαψε να τη χτυ-
πή γροθιές κι άρχισε να την
κλωτσάει, να την ποδοπατάει α-
λύπητα.

‘Η Φλώρα τώρα έκλαιγε. Σι-
γά-σιγά στην αρχή, δυνατά κι’
ύστερικά, κατόπιν, ως πού δου-
βάθηκε έντελως. Τα σκουζιμα-
τά της αντί να φοβίσουν το Βρα-
νά δεν άγριευαν περισσότερο.
Είχε κουραστεί, μά δεν σταμα-
τούσε. Δεν έβλεπε μπρός του...

‘Η κατάσταση της Φλώρας ή-
ταν άπεριγράπτη. Το χάλι της
έλεινε.

Αυτή πούλαμε προηγούμενος
από άμορφία και χάρι μισογυ-
μνη και λαχταριστή, ήταν τω-
ρα ένας σωρός από κουρέλια...
‘Ο Βρανάς όμως δεν έβλεπε.
Δεν ήξερε πειά τί έκανε.

Φρεναμένος καθώς ήταν, με το μυαλό και το βλέμμα θολωμέ-
να άπ’ την όργη, δεν κατάλαβε ούτε πως ή Φλώρα είχε πάψει να
του άντιπαύεται, πως κοίταχνε μπρός στα πόδια του μισοαναίσθητη.
Στ’ αϊτιά του ήχούσαν ακόμα ή φροσιές που του έλε-
πάν στον άλληλοδαμό τους και τον σκαλιάρων.

Μανιασμένη όπως ήταν ή Φλώρα άπ’ την λύσσα και
το θυμό της, τον είχε άρπάξει για μά στιγμή άπ’ το λα-
μό και ταυρουώνοντας τον, του φώναξε :

— Βιάκα!... Κορόϊδο!... Ναι, είσαι κορόϊδο... Δεν
σ’ αγαπώ... Σέ σκαίνουμαι... Αγαπώ το μουσικό της
όρχηστρας... Άκούς;... Τόν αγαπώ, τόν λατρεύω και
σένα σ’ άηδιάζω, κτήνος, ρεζίλι, θάλακα!...

Τά λόγια της αυτά είχαν άνάψει πού πολύ το θυμό
του, τόν είχαν κάψει θηρίο και τώρα, άν κι’ ή θεατρίνα
κλιότανε κάτω μολωτόπυμη, έξακολουθούσε να τη χτυ-
πάει, να τη χτυπάει κτηνωδώς, άλύπητα, άγρια.

Πυλοπατώντας την κάτω, τη χτύπησε σε μία στιγμή,
με το ιακούνι του παπουτσιού του λίγο κάτω άπ’ το μέ-
τωπο, στο φρύδι άκριβώς. Το αίμα έτρεξε πυτάμι άπ’
την πληγή κι’ άπλωσε στο χλωμό πρόσωπο της θεατρι-
νας την πορφύρα του μάκα. Μά ο Βρανάς δεν έβλεπε.
Χτυπούσε χωρίς να κινιτάει μπρός του. Και μονάχα ή-
ταν άπ’καμνε πειά και στάθηκε για μά στιγμή κι’ άντα-
σκόισε τά μαλλιά του ποχάν πέσει μπρός στα μάτια
του, τότε μόνον συνήρθε κάπως και παραξενεύτηκε που
δεν άκουσε τίς στριγγλιές και τίς χυδαίες βροσιές της
Φλώρας.

Κιόταξε τότε μπρός του κι’ αντίκρισε με τρόμο και
μέ φριχή τη θεατρίνα ξευλομένη στο πάτωμα, αίματο-
κυλιμένη, κομψολοιομένη, άνοσητή!...

Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο άπ’ τά αίματα, τά
ρουχό της έπίσης, μεγάλες κηλίδες και θούλες αίματος
είχαν βύψει το πάτωμα.

Τό θέαμα αυτό έκανε το Βρανά να νεκρώσει. ‘Η καρδιά του
σταμάτησε.

Και έτσι του κοινόν έφυγε κατενθουσιασμένο. Έχόρτασε τόσες ώ-
ρες θέατρο!

Και τό αποτέλεσμα; ‘Ολη ή κίνηση την άλλη μέρα στο χωριό
σταμάτησε. Κανένας δεν έπηρεσε στο χωράφι του, ούτε ο συμβολαιο-
γράφος στο συμβολαιογραφείο, ούτε το φαρμακείο άνοικε, ούτε ο
άστυνόμος... Έδειξε κανένα. Κλειστό και τό μοναδικό υπακόλινο,
κλειστά τά σπίτι, κλειστό και τού Πάρεδρου το έντεκνιότρο, κλει-
στή και τού Πάρεδρου ή ταμπακέρη ή άνήσυχη. Στραμπισμένο τό
χωριό, κομμάταν ευχαριστημένο από τό καλλιτεχνικό γλέντι! Κανέ-
νας δεν ήλ λησμονήση την έξαιρετική αυτή ήμέρα και δέκα χρόνια
θά την διηγείται ή άστυνόμανια :

— Τι άφάρτα, τί έκτακτα πού ήτανε στο θέατρο! Μου άρεσε σάν...
νάτρωμα κρεπίδες!...

Και ή κυρία συμβολαιογράφου πέρασαν έξη μήνες τώρα κι’ ακό-
μα δεν τό έλησμόνησε. ‘Ολα τά γεγονότα της ζωής της στην παρό-
στασι έκείνη τά άνιγαμνε :

— Έξερεις, από τότε... πού πήγαμε στο θέατρο...
— Σύν άδιάθετη είστε, κυρία συμβολαιογράφου, σήμερα. Τι έ-
χετε ;

— Θά κρύψω έκείνο το βράδυ... στο θέατρο.
Τί τά θέλετε! ‘Η παράστασις έκείνη έμεινε τής μόδας πειά στο
χωριό.

— ‘Ο άντρας μου, λέει ή άστυνόμανια, από τότε πού πήγαμε στο
θέατρο, έκανε έξη χρόνια στο Καρνεήσι άστυνόμος!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τρέμοντας από φόβο, σπαρταρώντας σάν το ψάρι από την τα-
ραχή του, ψιθύρισε, με σφιγμένα τά δόντια :

— Τη σκότωσα!... Χάθηκα. Σέε μου, χάθηκα!...

Κατατρομαγμένος, μουσικά στον ιδρώτα, κούταξε δλόγυρα στο
δομάτιο. Και τίς δεν ήταν εκεί, κανένας δεν είχε άκούσει τό πατρινό
πούγγι.

Θέλησε τότε να μίληση της Φλώρας, μά ή φωνή πνίγηκε στο
λάρυγγό του. Τη μεγάλη του όργη, το τυφλό του πάθος, τη φρενι-
οσμένη παραφορά του, τη διαδέχτηκε τώρα ο τρόμος του κακούργου,
ή τρελλή άπελευσία του ερωτευμένου που βλέπει μπρός στα πόδια
του νεκρή τη γυναίκα που έλάτρευε.

— Φλώρα!... Φλώρα!... τραύλισε με βραχνή κι’ ύπόκωφη φω-
νή, Φλώρα!...

‘Η θεατρίνα ούτε σάλεψε καν.

Σήκωσε τότε τις γροθιές του κι’ άρχισε να χτυπάει δυνατά τό
σπθός του, τό κεφάλι του. Νέα ξέλαμνε τον είχε καταλάβει. Τό βλέμ-
μα του άστραψε άγριο και τρομερό. Άγχομαχούσε γεμάτος άγανάκι
και φριχή. ‘Απ’ τά σφιγμένα του δόντια ξεφύγνε ή ίδια τρομερή
λέξη :

— Τη σκότωσα!... Τη σκότωσα!...

‘Άξαφνα, τη στιγμή αυτή, τό μάτι του έπεσε πάνω στο τραπ-
ζόμα της τουαλέτας της θεατρίνας. Ένα στενόμακρο, γυριστό στην
άκρη ψαλλίδι, αϊμυρό κι’ άστραφτερό σάν ειδικό χειρουργικό έρ-
γαλείο βρισκόταν εκεί πάνω...

‘Ο Βρανάς τό είδε. Κι’ έτσι, έξαλλος καθώς ήταν, χωρίς να δι-
στάση καθόλου, έκανε ένα όψη, άπλωσε, τό πήρε σφιχτά στη χού-
φά του, τό σήκωσε ψηλά, έκλεισε τά μάτια του και
βγάζοντας ένα μουγγρητό άπελευσίας τό βύτησε στο σπθ-
ός του και σωρατίστηκε κάτω άναίσθητος!...

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ο έφημεριοδόπλωι δι-
αλόγησαν στους δρόμους δυνατά :

— Έφημερίδες... ‘Η σημερινή έρωτική τραγωδία...
‘Η αυτοκτονία του νεαρού δικηγόρου!...

‘Ο Λώρης βρισκόταν την ώρα αυτή στο Ζάπτεμα. Περί-
πατούσε άσκοπα έδώ κι’ έκεί, όταν άκουσε άξαφνα τα
σαλαλητά των έφημεριοδοτών.

Σπανίως διάβαζε έφημερίδα, άλλ’ αυτή τη φορά έν-
νοιασε την καρδιά του να σφιγεται. Φώναξε έναν έ-
φημεριοδόπλωι, άγόρασε μά έφημερίδα, την άνοιξε κι’
άρχισε να διαβάει γρήγορα-γρήγορα τη χτυπητή τριστη-
λή είδηση του έρωτικού δράματος.

‘Λιγγος τόν έβιασε.

‘Η Φλώρα είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο, κατα-
τραυματισμένη, σε κακό χάλι.

‘Ο Βρανάς δεν ζούσε πειά. Τό ψαλλίδι είχε τραπήσει
την καρδιά του κι’ ο θάνατος έπληθε άκαριαίως. Στην
έφημερίδα άναφερότανε και τ’ όνομα του Λώρη. Τόν
παρουσίαζαν ως φίλο της θεατρίνας, ως τόν ατιπο ύλης
της τραγωδίας.

‘Ο καλλιχόρος νέος τάχα. ‘Η έφημερίδα τούτποτε άπό
τά χέρια. ‘Ακούημοσε σ’ ένα στυλό για να ήν πύση
κάτω κι’ έμεινε άρκετή ώρα, με κλειστά τά μάτια, προ-
σπαθώνοντας να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Δεν φανταζότανε ποτέ και ποτέ πως ή σχέσηος του Βρα-
νά και της Φλώρας θά τελειώνανε έτσι.

Νά ήταν άραγε αυτό ή Θεία Δίκη;

Νά ήταν ή τιμωρία του Θεού έναντιον του Βρανά και της Φλώρας;
για τό κακό που κάνανε στην οικογένεια Αναρδή;

Κι’ αυτός, αυτός τί έφταιγε να τόν άνακατέουν ή έφημερίδες σ’ έ-
λη αυτή την τραγική, άλλα και χυδαία ιστορία;

Αυτός φίλος της Φλώρας;

Τόσο άσυνείδητα λοιπόν γράφονταν ή είδησις στα φύλλα;
Συγχρόνως ή σκέψη του Λώρη πέταξε στη λίθα. Νά είχαν μάθε,
άραγε τό δράμα;

Πάντως, κι’ άν διάβαζε ή λίθα τις έφημερίδες κι’ έβλεπε όσα
γράφανε γι’ αυτόν, δεν θά πίστευε τίποτα άπόλυτος. Μήπως δεν τίς
είχε πει, μήπως δεν τίς είχε εξηγήσει τό πάντα; ‘Οχι, δεν ήταν ή-
κανή ή λίθα να τόν ύποψιαστή, δεν χωρούσαν τόσο πρόστυχες σκέψεις
στο μυαλό της.

‘Όστόσο, έπρεπε να πάη ως τό σπίτι της νέας να δη τί γίνεται.
‘Βουκνε, σήκωσε από κάτω τό καπέλλο του και την έφημερίδα, την
έβαλε στην τσέπη του, προχώρησε ως τη στάση του τραμ και μπήκε
μέσα. Βγήκε στην ‘Ακαδημία και τράβηξε περδώς για τό σπίτι της
λίθας.

Στό δρόμο χίλιες-δυό σκέψεις στρουγογύριζαν στο μυαλό του. Σκε-
φτότανε τό οικτρό τέλος του Βρανά. Νά λοιπόν ύπρχε Θεός τι-
μωρός, πού ή κακός πράρειε πληρώνονταν, τίς πού πολλές φορές στη
ζωή αυτή. ‘Ο Βρανάς σκότωσε με τό φρέσμο του τη λίθα, λίγο έ-
λειψε να σκοτώση και τη λίθα, μά δεν γύλιωσε την τιμωρία πού ή-
είχε. ‘Εμάχωναν έδωσες, μάχωναν τά λάθος! Στέργουσε τη ζωή από
μά άθάα κόρη, μά στερήθηκε κι’ ό ίδιος τη δική του. Πόσο οικτρα δέ,
πόσο οικηρά, πόσο έξευτελιστικά!...

(‘Ακολουθεί)